

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HORRORSCOOP

Macaber blijspel in vijf bedrijven

door

1880

Rudy Soetewey & Staf Schoeters

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2280

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HORRORSCOOP* op te voeren moet de naam van auteurs *RUDY SOETEWY & STAF SCHOETERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1995/0220/034
ISBN- 978- 90-385-04018

© 1995 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Soetewey & Staf Schoeters
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames - 4 heren)

Bob Maximus : Egoïstische levensgenieter. Getrouwd met Magda. 'Boezemvriend' van Jef.

Magda Van Lieverlede : Echtgenote van Bob. Fanatieke aanhangster van astrologie en aanverwante paranormale 'wetenschappen.'

Jef Van de Kerckhove : Onderdanige, altijd vermoeide begrafenisondernemer. Getrouwd met Denise. Vriend van Bob.

Denise Kerkhofs : Energieke zakenvrouw met dictatoriale trekjes.

Herman Verdufd : Inspecteur. Ziet slecht. Draagt een zware bril.

Franky Steen : Jonge neef van Denise. Uitermate verlegen, en niet erg snugger.

Kristin Veldeman : Ongeremde en impulsieve volkswrouw, met het hart op de tong.

DECOR

(zie schema op bladzijde 80.)

De scène is in 2 delen verdeeld. Aan de ene kant vinden we de winkelruimte van een begrafenisonderneming, met een buitendeur en een etalage in de zijwand, en een deur naar het huis in de achterwand. Aan de andere kant vinden we een rouwkamer, met een deur in de achterwand, en een deur in de zijwand, die leidt naar een werkruimte. In de rouwkamer staat een constructie waarop een lichaam of een kist kan worden geplaatst.

Tijd : Heden.

Plaats : Een begrafenisonderneming in een Vlaams dorpje.

Gebruikte taal : Het werk is geschreven met het dialect in gedachten.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

E E R S T E B E D R I J F

Voormiddag, omstreeks half elf.

(Kristin betreedt via de buitendeur de winkelruimte, met een papier in de hand. Ze is hoogzwanger. Op het geluid van de winkelbel verschijnt Jef in de opening van de deur die uitgeeft op de gang)

JEF : *(Vermoeid)* Goedemorgen. Kan ik u helpen?

KRISTIN : Dat denk ik wel, ja. Ik woon hier nog maar een week, en ik heb u al nodig. U zijt toch meneer Kerkhofs, van Begrafenissen Kerkhofs - Van de Kerckhove?

JEF : *(Zucht)* Jef Van de Kerckhove, ja.

KRISTIN : *(Na een bedenkelijke blik, met de haar eigen direktheid)* U ziet er moe uit, meneer Van de Kerckhove. U hebt uw naam niet gestolen, hoor... Ja, ik zeg het maar gelijk ik het denk, hé.

JEF : *(Zucht)* Ik weet dat ik er moe uitzie. Maar wat wilt ge: zo heel de dag opgejaagd worden...

KRISTIN : Hebt u zoveel te doen? Zijn er hier dan zoveel doden? Er hangt hier toch niets vies in de lucht, zeker?

JEF : Neen, neen, dat is het niet. Het is mijn... enfin...

KRISTIN : Uw vrouw toch niet?

JEF : *(Er overheen)* Och... *(Probeert opgewekt te zijn)* Vertel eens, juffrouw: waarmee kan ik u van dienst zijn?

KRISTIN : Juffrouw? Hebt u mij al 'ns goed bekeken, meneer Van de Kerckhove?

JEF : *(Aarzelend)* Ik heb nog niet echt de tijd gehad...

KRISTIN : Ik ben in m'n laatste maand!

JEF : Excuseer, ik... Wat kan ik voor u doen? Madàme.

KRISTIN : Ik kwam eens informeren naar de prijs van een kistje.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

JEF : Wat voor 'kistje' had u in gedachten, madame?

KRISTIN : Een kistje voor nonkel Hypoliet.

JEF : U bedoelt... Mag ik u dan allereerst mijn deelneming betuigen, madame. Het is altijd...

KRISTIN : *(Onderbreekt hem)* Dat is niet nodig. Hij is nog niet dood. Maar het is wel voor één van de dagen, en daarom ben ik de prijzen al maar aan 't vergelijken. Een mens moet vooruitzien in 't leven, nietwaar?

JEF : Ja, natuurlijk... Is het een kist voor een gewone begrafenis, of voor een crematie?

KRISTIN : Gewòòn, voor in de grond! *(Verveeld)* De familie is nog van de oude stempel, ziet u. Als het van mij zou afhangen... Ik zeg altijd, d'r is al zo weinig plaats voor de levenden...

JEF : *(Zonder erbij na te denken, instemmend)* En toch blijven ze er maar bijmaken...

KRISTIN : *(Voelt zich geïrriteerd)* Hoe bedoelt u?

JEF : *(Beseft zijn flater)* Kerkhoven! Alle maanden maken ze wel ergens een kerkhof bij, het is ongelooflijk... *(Neemt een kataloog van de toonbank)* Wilt u de prijs van alleen maar een kist, of van een hele begrafenis, madame?

KRISTIN : Neem maar een begrafenis. We kunnen nonkel Hypoliet moeilijk op zolder zetten eens het zover is.

JEF : Tja... *(Op professionele trieste toon)* We hebben een all-in-formule. U krijgt dan niet alleen een kist, maar we drukken ook de kaartjes, we komen uw nonkel halen, we baren hem op, hiernaast in onze rouwkamer, we rijden hem naar de kerk en naar het kerkhof, en we dekken hem met liefde toe... En dat allemaal zo goed als gratis. Als u kiest voor een kist in ebbehout, bijvoorbeeld, met een fluwelen binnenbekleding - heel comfortabel - en vergulde handvatten, dan kost u dat nauwelijks... een honderdtwintig duizend frank. BTW inbegrepen.

KRISTIN : *(Betekenisvol)* Het is maar voor nonkel Hypoliet, hé meneer Van de Kerckhove!

JEF : *(Begrijpt de hint)* In dat geval... *(Kijkt in de kataloog)* Wat denkt u dan van... een eiken kist, met koperen handvatten? Begrafenis inbegrepen komt dat op amper

tachtigduizend frank.

KRISTIN : *(Blazend)* Tachtigduizend? En een begrafenis met een OCMW-kist? Dat zijn toch de goedkoopste, niet?

JEF : *(Vermoeid)* Dertienduizend vierhonderd frank, madame - mét rouwkamer, zònder BTW.

KRISTIN : *(Nadat ze de prijs op haar papier heeft genoteerd, geïnteresseerd)* Hm... Kan ik die rouwkamer 'ns zien?

JEF : Natuurlijk, madame, komt u maar mee. *(Gaat haar voor naar de rouwkamer. Terwijl Kristin haar lijst ergens neerlegt en de inrichting onderzoekt)* Alstublieft. Kijk maar rustig rond... Hier komt dus meneer Hypoliet te liggen. We zorgen er natuurlijk voor dat hij er picobello uitziet, dat spreekt vanzelf.

KRISTIN : *(Ongelovig)* Nonkel Hypoliet? Picobello? 't Is te zien dat u hem niet kent... *(Gebaart naar de deuropening die met een doek is afgeschermd)* Wat zit daar achter?

JEF : De werkruimte. Niet voor publiek toegankelijk. *(Op dat ogenblik rinkelt de winkelbel)* Ah... Er is iemand in de winkel. *(Gebaart naar de deur)* Tenzij u nòg iets... *(Hij dooft het licht en laat Kristin voorgaan. Deze vergeet haar lijst. Ondertussen is Bob de winkelruimte via de buitendeur binnengekomen. Hij heeft duidelijk wat op de lever)*

BOB : *(Tegen Jef, die als eerste de winkelruimte binnenkomt, geagiteerd)* Jef, jongen, nu ben ik het beu! Ik... *(Stelt dan pas vast dat Jef niet alleen is)* Oh, sorry, ik wist niet dat... Ik wacht wel even. *(Loopt naar de zithoek. In het voorbijgaan, tegen Kristin)* Mijn deelneming, juffrouwetje.

JEF : Madame!

BOB : *(Haastig)* Madame.

KRISTIN : Dat is niet nodig, meneer. Het is voor nonkel Hypoliet, en die is nog niet dood. *(Sussend)* Maar lang zal het niet meer duren, hoor.

BOB : *(Ingehouden)* Het is een hele opluchting dat te horen, madame... Gefeliciteerd dan.

KRISTIN : *(Niet begrijpend)* Met nonkel Hypoliet?

BOB : Nee, met de kleine.

KRISTIN : Dank u. *(Tegen Jef)* Zo'n OCMW-kist is toch redelijk groot, hé. Kunt u daar geen stukje van afzagen? Dat er van de prijs ook nog iets af kan?

JEF : *(Zucht)* Zo simpel is dat niet, madame. Het hangt er vanaf hoe groot meneer is. Wij werken met standaardmaten. Hij moet er toch in kunnen.

BOB : *(Quasi-ernstig)* Als u de kist inkort, gaat u nonkel Hypoliet moeten dubbelplooien, en dan wordt hij te breed - wat u bespaart op de lengte, raakt u weer kwijt aan de breedte. Madàme.

KRISTIN : *(Ernstig)* Ja natuurlijk. *(Tegen Jef)* En is in de prijs ook een grafzerk begrepen?

JEF : 't Is te zeggen. Als we...

DENISE : *(Komt binnen via gang. Ze staat op het punt te vertrekken. Ze heeft Kristins laatste vraag opgevangen en neemt meteen de situatie in handen)* Nee, mevrouw. *(Tegen Jef)* Laat dat maar aan mij over, 'schatje.' *(Tegen Kristin)* Maar een goede zerk is belangrijk - de farao's bouwden zelfs piramiden. Wij werken samen met een uiterst degelijke firma, waar u voor een spotprijs al een eenvoudige steen vindt. *(Als ze Bob opmerkt. Vriendelijk)* Dag, Bob. *(Tegen Kristin, professioneel samenzweerderig)* Als ik u persoonlijk voorstel aan de eigenaar, bestaat de kans dat hij u nog een korting geeft. Ik moet er net naar toe; als u wilt, kan ik een lift geven.

KRISTIN : *(Gaat meteen in op het voorstel)* Dat is erg vriendelijk van u. Graag.

DENISE : *(Terwijl ze de buitendeur opent)* Trouwens, ook wij kunnen nog wel iets aan onze prijs doen. We hoeven niet alles te factureren, nietwaar? Zullen we?

BOB : *(Wanneer Kristin hem groet)* Ik zal duimen, madame, dat nonkel Hypoliet er een beetje vaart achterzet.

KRISTIN : *(Ernstig)* Dank u. *(AF)*

DENISE : *(Tegen Jef, kortaf)* Het zal wel een tijdje duren voor ik terug ben. Ik heb nog een afspraak met de tandarts. En onze Franky komt vanmiddag. Er staat eten in de ijskast. En ga uw atelier maar wat opprommelen, want gelijk dat erbij ligt...

(Sarcastisch) Denkt ge dat ge dat allemaal gaat kunnen onthouden, schatje?
(Verlaat de kamer zonder op een antwoord te wachten, na een vriendelijk afscheidsgbaar in Bobs richting)

BOB : *(Kijkt Denise vol bewondering na)* Ongelooflijke vrouw, hé.

JEF : *(Zucht)* Vindt gij dat?

BOB : Ja. Gij niet?

JEF : Gij kent haar niet, Bob.

BOB : Allee, wat zegt gij nu? Ik ken jullie toch al vijftien jaar.

JEF : Jaja, maar ge kent haar niet gelijk ik haar ken. Ik heb dikwijls het gevoel dat ik hier in een kazerne leef.

BOB : Jaja, maar 't is toch een knappe zakenvrouw. Ik vraag me af of in de tijd van de farao's de grafdelvers ook al zoveel werk hadden met hun poen. *(Licht, waarop een korte astmatische aanval volgt. Hij haalt een aërosol tevoorschijn en inhaleert diep)*

JEF : Gij met uw astma. Ik zou mijn adem maar wat sparen, als ik u was; of we kunnen binnenkort voor ù een piramide oprichten...

BOB : *(Kribbig)* Zeg 'ns. 't Is mijn schuld niet dat uw atelier een rommelhoop is, hé.

JEF : Daar gaat het niet over. Ge moet oppassen met uw astma. Het zou de eerste niet zijn die we in de grond moeten stoppen omdat hij geen adem meer heeft. En of zo'n blazerke veel helpt...

BOB : *(Kribbig)* Gij klinkt al zoals ons Magda.

JEF : Hoe bedoelt ge?

BOB : *(Bij de herinnering aan de reden van zijn komst, flakkert ook de ergernis weer op)*
 Wel ja! Met haar sterrengedoe! Ik ben het kotsbeu, Jef. Het zit me echt tot hiér!

JEF : Is ze weer bezig met haar astrologie?

BOB : Weer bezig? Ze doet niets anders. Nu zit ze weer tot vanmiddag in de stad. Op een congres. *(declameert)* Over 'astrologie, spiritisme en het paranormale.' Een congres over àbnormalen, ja!

JEF : *(Sussend)* Dat is toch niet de eerste keer. Waarom maakt ge u daar nu ineens zo druk

over?

BOB : (*Ernstig*) Jef, wij kennen elkaar nu al van in de kleuterschool, hé. Ik heb nooit geheimen voor u gehad. En ge weet, ik heb u altijd onder mijn vleugels genomen, hé.

JEF : Ja... Ge zijt ook veel slimmer als ik, hé. Altijd geweest.

BOB : Slimmer, slimmer... Luister: gij weet beter dan wie ook dat ik geen onverdraagzaam type ben, hé? Leven en laten leven, dat is mijn devies.

JEF : (*Gelaten*) 'En van een groen blaadje ben ik niet vies.' Dat moet ge er dan ook bij zeggen, hé.

BOB : (*Grimmig*) Wat wilt ge, met een vrouw die altijd hoofdpijn heeft...

JEF : (*Triest*) Bij ons ben ik degene die altijd hoofdpijn heeft...

BOB : Ja? Enfin.... Ik heb dat gedoe met horoscopen en seances en zo van ons Magda altijd proberen te verdragen - iedereen zijn hobby. Hoewel het soms ver ging. Weet gij wat het allereerste was dat ze me ooit heeft gevraagd? Of ik een Waterman was. Ik dacht eerst dat het een beleefde manier was om te zeggen dat ze me een zeikerd vond... Ze is alleen maar met mij getrouwd omdat ze vond dat zij, als Vis, moest trouwen met een Waterman. Ah ja...

JEF : (*Heeft dit allemaal al eens gehoord*) Het was van moetens dan bij u?

BOB : (*Gaat er niet op in. Opsommend*) Ze heeft nooit een kind gewild, omdat een waarzegster haar voorspeld had dat het een ongelukkig zou zijn. (*Cynisch*) Een waterkopje zeker! Maar heb ik ooit iets gezegd? Neen. Alle jaren bepalen de sterren waar wij in de vakantie naartoe gaan. Zeg ik daar iets van? Neen. Zelfs wat we eten kiest ze elke dag met haar tabelletjes. Hoort ge mij klagen? Neen. Maar nù is ze te ver gegaan.

JEF : Wat is er dan gebeurd?

BOB : (*Grimmig*) Volgens haar berekeningen zit mijn Weegschaal op het dak van mijn zesde huis en schijnt de zon op mijn Saturnus of zoiets. En dat is helemàl niet goed. (*Nadrukkelijk*) Wilt ge eens wat weten? Volgens haar ga ik het niet lang meer trekken. Eén van de komende dagen ga ik dood.

JEF : (*Ongelovig*) Dat meent ge niet?

BOB : Dood. Mort. Fini. Pas op, en ze meent het, hé! Ze is al een wit hemd gaan kopen, zo een met kanten boordjes. (*Sarcastisch imiterend*) 'Als de familie komt groeten, moet ge er toch goed uitzien.'

JEF : Ge moet dat allemaal niet zo zwaar opnemen. Ze...

BOB : (*Heftig*) Niet zwaar opnemen? Ze heeft al een tekst geschreven voor op het bidprentje. Alleen de datum moet nog worden ingevuld.

JEF : Hebt ge die tekst gelezen? (*Als Bob bevestigend knikt*) Wat staat er dan in?

BOB : (*Haalt een papiertje uit zijn zak en leest*) 'Het heeft de sterren behaagd om Bob Maximus tot zich te roepen. Wat uit het element is ontstaan, zal tot het element wederkeren.'

JEF : Het element?

BOB : Lucht. Volgens haar astrologische bijbel is bij Watermannen het dominant element lucht. (*cynisch*) En dat kan kloppen, want voor haar bèn ik ook lucht.

JEF : En voor wanneer is't?

BOB : (*Sarcastisch*) Ik kan elke minuut ineenzakken... Het gaat te ver, Jef. Ik moét er iets aan doen.

JEF : (*Zuchtend*) Tja, eigenlijk wel. Maar wat kùnt ge eraan doen? Ik zie niet in...

BOB : (*Grimmig*) A la guerre comme à la guerre. Schoktherapie. Er moet iets gebeuren, iets dat zò grof is, iets dat haar zò duidelijk maakt dat die voorspellingen flauwekul zijn, dat ze niet anders kàn dan dat toegeven.

JEF : Wat dan wel?

BOB : (*Wendt voor na te denken. Na enig 'geaarzel'*) Tja... Ik weet wel iets... Maar alléén zie ik dat niet zitten... Maar als mijn beste vriend mij nu zou willen helpen...

JEF : (*Laconiek*) Ken ik die?

BOB : (*Samenzweerderig*) Luister. Stel dat ik hier ter plaatse doodval. Nù. Gij draagt mij naar hiernaast, en vanmiddag belt ge naar ons Magda, om te vertellen wat er gebeurd is. Gij laat haar naar hier komen. Eens dat ze er goed en wel van overtuigd is dat haar voorspelling is uitgekomen, als ze daar een tijdje heeft staan

zeveren, kom ik recht. En dan moét ze het wel toegeven!

JEF : Gij zijt zot, zeker!

BOB : (*Laconiek*) Nog niet. Maar làng mag dat spelletje toch niet meer duren.

JEF : Sorry, Bob, maar dat gaat niet. Ik run een zaak, geen toneelclub.

BOB : (*Emotie voorwendend*) Runt gij de zaak? Dat is het eerste dat ik daarvan hoor!
Maar ik versta het wel. Ge wilt niet! Dat doet me nu wat, zie. Gij pakt hier alleman binnen... Maar uw beste vriend...

JEF : Als het zover is, zal ik ook wel voor u zorgen.

BOB : (*Cynisch*) Ge wilt me dus wel helpen, maar mijn kaars moet eerst uit zijn. Bedankt, hé!

JEF : (*In het nauw gedrongen*) Bob, versta dat nu toch 'ns! Ik ben... Allee, wij hebben een serieuze begrafenisonderneming. Wat zouden de mensen zeggen als ze het te weten zouden komen?

BOB : De mensen zullen het niet te weten komen!

JEF : En wat zal ons Denise zeggen? Ge weet hoe ze over de zaak denkt. Ze heeft die geërfd van haar vader zaliger: en als er ook maar iemand een vinger naar uitsteekt, wordt ze helemaal niet te doen.

BOB : Jef, niémand brengt uw zaak in gevaar. En laat Denise ook maar eventjes geloven dat ik dood ben. Zo erg is dat niet.

JEF : (*Weifelend*) Neen? Als ze erachter komt dat ik...

BOB : (*Aandringend*) Luister. Ik zal het achteraf wel met haar regelen, dat beloof ik u.

JEF : Dat gaat gij nooit kunnen, jongen.

BOB : Wedden?

JEF : En hoe dan wel?

BOB : Dat zult ge wel zien. 't Is niet omdat gij voor haar op uw knieën gaat liggen, dat iedereen dat moet doen. Als Denise er ook maar één scheef woord over zegt, betaal ik u een bak.

JEF : (*Aarzelt, maar begint toe te geven*) En zal Magda mij dat dan achteraf niet kwalijk nemen?

BOB : Van die bak?

JEF : Nee, heel die komedie.

BOB : Magda zal blij zijn dat ge haar van haar verslaving hebt afgeholpen. Geloof me, ik kén ze.

JEF : (*Weifelend*) En wat als ze naar de doodsoorzaak vraagt? Ik kan er toch moeilijk een dokter bijhalen.

BOB : Mijn astma, hé.

JEF : Jaja, maar als Magda hier aankomt, moet ik wel een papier kunnen laten zien, ondertékend door een dokter. Anders roept zij er misschien één bij. En dan?

BOB : (*Weet hiervoor ook geen oplossing*) Tja, daar heb ik ook al over gedacht, maar ik weet niet...

JEF : (*Bedachtzaam*) Natuurlijk... Als het maar voor eventjes is... Dat is wel te omzeilen...

BOB : (*Enthousiast*) Jef, jongen, Ik wist het! Gij zijt mijn rots van Gibraltar!

JEF : (*Triest*) Waar dat gij voor de zoveelste keer apen wilt opzetten, zeker.

BOB : (*Doordravend*) Nee nee! Ik wist wel dat gij uw vrienden niet in de steek zou laten! Komaan, laat ons er maar ineens aan beginnen... Ah ja, ge moet me wel een beetje schminken. Zò zie ik toch niet uit als een dode, wel?

JEF : (*Aarzelt toch nog altijd*) Ik weet het niet, hoor...

BOB : Hoezo? Zie ik er dan zo slecht uit?

JEF : Neen! Maar heel dat gedoe...

BOB : Luister: We zullen een afspraak maken. Gij moogt beslissen wannéér ik rechtkom. Ik wacht tot gij een afgesproken zin zegt, voor ik uit mijn graf opsta.

JEF : Welke zin?

BOB : (*Denkt even na - dan plechtig*) Het is het moment.

JEF : Waarvoor?

BOB : Neen! Dat is de zin. Het is het moment. Ik wacht met rechtkomen tot gij zegt: het is het moment. Zolang gij dat niet zegt, kom ik niet recht. Dat rijmt.

JEF : (*Weerbarstig mompelend*) Het is het moment...

BOB : (*Terwijl hij naar de gangdeur loopt*) Komaan! D'r is niets om bang voor te zijn... Ik

ga al naar de rouwkamer. Zoek uw schminkdoos maar. (Af)

JEF : *(Aarzelt even, mompelend 'waar ben ik nu weer aan begonnen,' en vraagt zich dan af waar zijn opmaakset gebleven is. Zijn loop naar de gangdeur wordt onderbroken door Denise, die door de winkeldeur binnenkomt)*

DENISE : *(Loopt meteen door naar de toonbank, waar ze een sleutelbos uit een lade haalt) Mevrouw Slagmuylders zou graag eens met een corbillard rijden. Is die nu vrij? (Als Jef knikt) Bon. Wat ik allemaal moet doen voor mijn zaak... En gij staat hier maar te lummelen... (Alweer terug bij de winkeldeur, merkt ze de afwezigheid van Bob op. Verbaasd) Is Bob al weg?*

JEF : Ja... Nee, hij is naar binnen... Hij... *(Bedenkt plots dat hij de verdere gebeurtenissen moet voorbereiden)* Hij is naar het toilet. Hij voelde zich niet goed.

DENISE : *(Bevelend)* Hou hem dan maar wat in het oog. Met zijn astma... (Af)

(Jef zoekt op enkele plaatsen naar zijn opmaakset, vindt die niet, en verdwijnt uiteindelijk mompelend in de gang)

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

Namiddag, omstreeks vier uur.

(Jef, Denise en Franky bevinden zich in de winkelruimte en wachten op Magda. In de schaars verlichte rouwkamer ligt Bob op de tafel. Alleen zijn gezicht is zichtbaar. De rest van zijn lichaam is verscholen onder een doek)

DENISE : *(Triest)* Tegen wanneer kwam Magda?

JEF : Tegen vier uur. Ze kan hier iedere minuut zijn.

DENISE : Hoe reageerde ze eigenlijk toen ge 't haar vertelde aan de telefoon?

JEF : Ze klonk verbouwereerd. Ah ja, wat wilt ge? Hoewel: ze had het verwacht, zei ze.

(Veelbetekenend) De sterren hadden haar verwittigd.

DENISE : *(Sarcastisch)* Ja, dat was te denken. En ze begon zeker te jammeren?

JEF : Niet zo direct, neen.

DENISE : *(Sarcastisch)* Allee! Dat verwondert mij nu, zie! *(Grimmig)* De komediante!

JEF : *(Ongerust)* Zeg, gij gaat hier toch geen ruzie maken, hé?

DENISE : *(Boos)* Ze heeft nooit een goed woord over gehad voor haar man... Zo'n brave mens... *(Zwaar aangeslagen)* Dat juist zò iemand... En zo ineens... Zonder afscheid te nemen...

JEF : *(Verbaasd)* Wat krijgt gij nu ineens?

DENISE : *(Herpakt zich enigzins)* Och... Niks. Het is gewoon... Ik begraaf al mensen van toen ik nog maar zò groot was, maar nog altijd word ik niet goed als ik zie hoe snel het allemaal kan gaan... En dan nog op het toilet... *(Tegen Jef)* Ge hebt hem dus niet meer horen roepen of zo?

JEF : *(Voor de zoveelste keer)* Maar neen! Ik heb hem wel een tijd horen hoesten, maar dat ging over. Wie denkt er nu aan zòiets?

DENISE : *(Bitter)* Gij denkt nooit aan niks, gij! *(Tegen Franky)* Waart gij hier toen al?

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

FRANKY : (*Verlegen*) Neen, tante. Meneer Bobby lag al in de speelkamer toen ik aankwam.

DENISE : De rouwkamer, jongen, niet de speelkamer. Het is niet omdat ge daar mocht spelen toen ge nog klein waart, dat dat een speelkamer is, hé. Zegt dat alstublieft nooit als er klanten bij zijn.

FRANKY : (*Hyperverlegen*) Neen, tante.

DENISE : Ge moet niet zo... (*Toegeeflijk*) Ga maar eens kijken of alles in orde is. (*Franky verdwijnt verheugd in de gang. Terwijl in de winkelruimte het gesprek verdergaat, loopt Franky in de rouwkamer rond de tafel. Het is duidelijk dat hij het gezelschap van lijken apprecieert. Hij stelt vast dat de aërosol op Bobs buik ligt, haalt die er voorzichtig vanaf en legt het toestelletje op een stoel. Ondertussen terwijl ze Franky hoofdschuddend nakijkt*) Wat mijn schoonzuster met die jongen heeft aangevangen, ik weet het niet, maar... Enfin. Wat zei de dokter? Welke dokter was het trouwens?

JEF : (*Onnadenkend*) Bertrand.

DENISE : (*Verbaasd*) Bertrand? Ik dacht dat die op vakantie was?

JEF : (*Haastig*) Jaja. Een àndere Bertrand. Iemand uit de stad... Straf, hé, twee dokters met dezelfde naam.

DENISE : Dan was die hier toch snel. Het is een heel eind van de stad naar hier.

JEF : Hij reed met een Porsche. Zo'n jong mannetje, weet je wel.

DENISE : En wat zei hij?

JEF : (*Schouderophalend*) Het hart. Maar onrechtstreeks natuurlijk z'n astma... De papieren zijn al getekend. Ze liggen in het bureau.

DENISE : Eigenlijk blijft gij er wel heel kalm bij, hé.

JEF : Wat wilt ge dat ik doe? Ik ken Bob, hé... (*Haastig*) Ik bedoel: hij zou niet willen dat we hier nu staan te grienen...

DENISE : Nu wist ik dat ge een koele kikker waart, (*suggestief*) op meer dan één vlak, maar... Het was toch één van je vrienden?

JEF : (*Glimlachend*) M'n béste. Wij kennen mekaar al van in de kleuterklas... (*Haastig*)

Kendén, bedoel ik - ik ben het nog niet gewoon, hoor... Ik denk dat het nog niet helemaal is doorgedrongen...

DENISE : (*Sarcastisch*) Allez! Dàt verbaast me nu, zie! (*Bitter*) Het zijn altijd de besten die eerst gaan. En wij blijven hier dan zitten met de soldekens. (*Werpt een veelbetekenende blik op Jef, wendt zich af en kijkt door het winkelraam. Als ze Magda buiten opmerkt, wordt ze terug de beheerste zakenvrouw*) Ze is er. (*Loopt naar de gang*) Franky! Kom eens hier. En laat het licht maar aan. (*Franky gehoorzaamt. In de rouwkamer staat Bob na Franky's verdwijnen op, hij neemt zijn aërosol, gebruikt hem en gaat weer liggen, met de aërosol bij zich.*) (*Als Magda de winkelruimte betreedt, plechtig:*) Magda, mag ik u onze deelneming aanbieden?

JEF : (*Op zijn beurt, terwijl Franky alleen maar van ver knikt - nerveus*) Innige deelneming, Magda.

MAGDA : (*Onaangedaan*) Merci... Wie had dat nu gedacht, hé? Zo vroeg...

JEF : (*In een onnadenkende poging de dramatische situatie te verzachten*) Vroeg? Het was al elf uur, hoor.

DENISE : Jef! (*Tegen Magda*) Als we u met iets kunnen helpen, Magda...

MAGDA : (*Duidelijk niet Denises beste vriendin*) Gij? Mij helpen?

DENISE : (*Superieur*) Ja.

MAGDA : Ge zoudt hem willen begraven, zeker.

DENISE : (*Beheerst, maar scherp*) Hebt ge misschien liever iemand anders? Ik kan altijd naar Putmans bellen, als ge wilt...

JEF : Niks van! Bob was mijn beste vriend. Wij zullen...

DENISE : (*Onderbreekt hem*) Moei u niet! (*Tegen, Magda, venijnig*) Hebben de stérren u misschien een adres gegeven?

MAGDA : (*Scherp*) Ze vonden er geen. Allee, geen serieuze, tenminste. Het waren allemààl geldkloppers...

DENISE : Aan een ander kent ge uzelf, natuurlijk.

MAGDA : Ik heb geen villa in Frankrijk.

DENISE : Ik werk voor mijn geld.

JEF : (*Onderbreekt*) Mag ik 'ns iets vragen? Gaan we Bob nog begraven, of gaan we wachten tot hij verdampt is?

MAGDA : Begraven jullie 'm maar. Maar op de goedkoopste manier, hé! Ge verdient er zo al genoeg aan.

JEF : (*Routineus*) Dat is heel tof dat ge ons... (*Na een gebaar van Denise*) Is er echt niks waarmee we kunnen helpen, Magda?

MAGDA : (*Vastberaden*) Ik trek mijn plan wel. Het is niet echt een verrassing; de sterren weten alles. Maar nu zò vroeg... (*Tegen Jef*) Wat is er juist gebeurd?

JEF : Een hartaanval op het toilet. Z'n astma, hé... (*Verandert haastig van onderwerp*) We hebben hem al maar opgebaard, Magda. (*Gebaart naar de gangdeur*) Als ge 'm nog eens wilt zien...

MAGDA : Ach ja, waarom niet?

DENISE : (*Terwijl allen naar de deur lopen, 'vriendelijk'*) Normàal is er maar een halve dag bezoek voorzien. Maar voor u telt dat natuurlijk niet. Gij moogt komen wanneer ge wilt. Een vriendendienst.

(Voorafgegaan door Franky verdwijnen allen in de gang. Even later duiken ze op in de rouwkamer. Franky komt als eerste binnen en merkt meteen dat de aërosol verplaatst is. Het hele tafereel lang zal hij verbaasd een verklaring proberen te zoeken.)

JEF : (*Nerveus vrolijk, met een gebaar naar het 'lijk'*) Voila, zie. Hier ligt hij nu, zie.

DENISE : (*Streng*) Jef!

MAGDA : (*Kijkt enige ogenblikken naar het 'lijk'*) Hoe is het in godsnaam mogelijk, hé? Zò vroeg!

DENISE : (*Meelevend*) Tja... Als ge dan weet dat mannen gemiddeld zeventig jaar worden... (*De emotie dreigt haar even te sterk te worden*) Nog zo jong. Hij is inderdaad veel te vroeg...

MAGDA : (*Onderbreekt haar. Onverschillig*) Dat bedoelde ik niet. Volgens mijn berekeningen moest hij pas morgen doodvallen, niet vandaag al. (*Met iets van verontwaardiging*) Hij is meer dan een dag te vroeg! Typisch iets voor hem. Als hij maar kan tegenwringen.

JEF : (*Wanneer Denise en Magda aanstalten maken om dichterbij te komen, nerveus*) Warm... Het is hier veel te warm... Vindt gij dat nu ook niet? Ik zou niet te dicht komen... Ik moet 'm nog wat opmaken, ziet ge...

DENISE : Ik vind dat hij er anders patent uitziet. Men zou niet zeggen...

MAGDA : (*onderbreekt haar*) ...dat hij nu ergens anders is? Neen. (*Bevlogen*) Maar toch is hij vertrokken. Naar een nieuwe bestemming. Naar de oorsprong van alle dingen; naar de oermaterie.

JEF : (*Als Magda dichterbij wil komen, gejaagd*) Warm! Wat is het hier warm! Franky, controleer de thermostaat eens, 't is hier veel te warm. (*Om Magda's aandacht af te leiden*) Gelooft gij in reïncarnatie?

MAGDA : De geheimen van de kosmos zijn ondoorgrondelijk.

JEF : Wie weet, misschien komt ge hem dan nog eens tegen.

MAGDA : Onmogelijk! Zijn beker is leeg. (*Bevlogen*) Ik heb vijftien jaar met hem samen gereisd, maar op zijn laatste reis kan ik hem niet vergezellen.

DENISE : (*Bitsig*) Ge neemt het allemaal nogal goed op, vind ik.

MAGDA : (*Ernstig*) Luister, over de doden niets dan goed, hé, maar... (*Koel*) Ge weet dat ons huwelijk een vergissing was. Hij paste niet bij mij. Hoewel ik moeite genoeg gedaan heb, hoor. (*Bevlogen*) Alle dagen liet ik hem zien dat er zoveel in de kosmos is dat we niet begrijpen. De sterrenhemel, dat is een boek waar het leven van elke mens helemaal instaat - ge moet alleen maar weten hoe ge het moet lezen. Dan zei mijn horoscoop bijvoorbeeld dat er in de maand april iets met onze auto zou gebeuren. Maar als ik die dan de zesde april perte-totale reed tegen onze garagepoort, dan wilde hij het verband niet zien... Neen, het klinkt misschien hard, maar... Eigenlijk was hij niet slim genoeg voor mij. En als ge altijd alles honderd keer moet uitleggen... Op den duur begint dat te vervelen.